

VTISI S POSTAJE

Stojim na postaji in čakam. Brez pričakovanj in odvečne nervoze. Ne mudi se mi. Cigaretni dim se suklja in opazujem. Opazujem pojave življenja okoli mene. Tam gre stara gospa, obraz ima prazen in žalosten. Vidim, da težko hodi pa vendar hiti proti nam. Kar počasi, še vsaj pet minut ne bo avtobusa. Oddahne si, ko se spusti na kovinsko klop, njen pogled ostaja mrtev. Skrit za sončnimi očali poblisknem proti mlademu paru, ki se mečka tam poleg. Mladeničeve roke se ne morejo nasiti telesa svoje izbranke, zraven ji v uho šepeta besede ljubezni. Njegova ljubka spremljevalka zgolgočaseno zre čez njegovo ramo. Očitno je rešena šolske turture za dva meseca in se ji žvižga za vse drugo. Starka jezno gleda v njuno smer in z neodobravanjem odkimava. V brado si mrmra običajne kletvice o mladini. V našo družbico prihiti soseda. Mojih let je, slabo se pozna, včasih si v

mimohodu zgolj navrževa pozdrav, letos pozimi sva govorila nekaj minut. O vremenu, kakopak. Tokrat si pokimava v znak prepoznave. Zdaj smo vsi in zelenec se pojavi na koncu ulice. Spravimo se na njega in gremo proti mestu. Razporedimo se v skladu s starostjo in navadami, starka zasede tistega invalidskega na začetku, soseda nekam vmes, mladi par hiti na zadnjega dvojčka desno in jaz čisto zadaj na klop. Rad sem tu, ker opazujem. Opazujem pojave življenja okoli mene, vendar sem vam to že povedal. Kmalu se bus napolni, izgubim pogled na večino mojih začetnih sopotnikov, le dve mladi glavi skupaj poslušata glasbo pred menoj, vsak na eno slušalko. Potniki stojijo in se stiskajo ob neznanca. Pred menoj dve sodelavki po ših tu utrujeni klepetata. Vsaj deset let sta mlajši od mene, kot da bi bilo to pomembno, samo povem vam. Videti sta dve desetletji starejši, prstenih obrazov, utrujenih oči. Z nočne izmene gresta. Prva drugo prepričuje, da bi res morala začeti gledati neko televizijsko nadaljevanko, druga se temu upira. Prva hvali glavnega junaka, ki je tako seksi, da ji samo pogled na njega osmisli to življenje in komaj čaka, da bo pogledala včerajšnjo ponovitev. Sicer je včeraj pred službo na hitro videla zadnji del, vendar ga mora ponovno, da bo popoldne pripravljena za nov del napete sage in potem spet v službo. Kdaj hudiča sploh spiš, sestra? Takšne debate me utrujajo in žalostijo, za trenutek pomislim, da bi se umaknil v svet svoje glasbe, kjer jezni pevci kričijo parole o drugačnem svetu, vendar se moja postaja že približuje. Zdržim tisti dve minuti, se zavihtim okoli droga in doskočim na pločniku. Nimam cilja, zgolj pohajam.

Moje mesto poznam dobro, predvsem vse skrite koticke za nemoteno opazovanje življenja. Z lahkoto najdem prostor, kjer bom lahko ždel in razmišljal. O življenju, kakopak. Ne znam razmišljati o telenovelah, vremenu in tračih. Ni res, znam. Kadar me valovi življenja zanesejo v družbe, kjer radi vrtijo te plehke teme, se prilagodim. Blefiram, se smehljam in kimam. Čeprav bi najraje kar šel, a pogosto ne zberem dovolj moči in volje. Zato ostajam, malo jezen nase in neskončno obupan nad obrazi človeškega življenja. Danes je drugače, ker sem sam in ne nameravam z nikomer izmenjati več kot deset besed. Ja, s točajko v zakotni kavarnici. Kratek espresso in kozarec vode, hvala, prosim, račun. V tišini med ljudmi. V prsih me greje dober občutek, čez njega se že polaga težka preproga žalosti. Vožnja do sem mi je dala misliti. Neka iskra življenja, ne bom rekel božja, ker v to ne verjamem, vsekakor pa iskra je zanetila tisto nekaj v vsakem od opaženih ljudi. Enkrat nekje sta bila v tesnem objemu sprijeta dva človeka, ki sta tako ali drugače nadaljevala vrsto. Mogoče sta komaj čakala na novo bitje, mogoče sta se ga bala ali sta ga imela za nebodigatreba na vrh svojih težav. Kakorkoli, tukaj so. Živijo. Starka se počasi premika proti koncu svoje niti, nobenega veselja več ni čutiti, zgolj trpljenje in vdanost v usodo. Se je kdaj smejala? Je plesala potnih rok in metala dolge lase preko rame, da so jo občudovali? Kdo bi vedel. Moja soseda živi sama, to vem. Njene dnevne trajektorije se ponavljajo, kot robot počne vsak dan podobne reči. Ali zvečer v samotni svoje garsonjere joče? Zliva vase kozarce vina ali zgolj v obupu strmi v modri ekran, ki prinaša podobe živega življenja. Kdo bi vedel, skoraj nikoli ne spregovoriva. In kaj življenje ponuja delavkama? Še eno rutino in popoldne pogled na dvodimenzionalnega bedaka, ki žebra besede ljubezni po scenariju in gleda v kamero ravno prav solzno? Je to res to? Sicer pa ... kaj pomeni vsa lepota tega življenja, če na koncu razmišljaš takšne bedne misli? Prav nič radosti ne čutim in jezljivo zapustim skrito klop. Do

tiste preklicane kave se bom odvrlel, kjer bom, tako kot vsi, besno drsel po telefonu v iskanju nečesa zabavnega, močnega. Drznega, nenavadnega. Mogoče se bom celo razjokal ob posnetku pristne humanosti in ob tem spregledal trenutek čiste človečnosti. Takšni smo. Odtujeni ali kaj.

Najdem mizo. Naročim. Se zadržim glede telefona. Čakam trenutek, ki bi mi pokazal, da je življenje vredno živeti. Skoraj že izgubljam upanje, kratka kava je šla po grlu in ugašam zadnjo cigareto, ko se zgodi. Po ozki ulici si prideta nasproti dva neznanca. Ne opazita se, kar niti ni pomembno. Jaz ju vidim. V sekundi stika, oba na mimobežnici, vendar zame v isti vidni ravnini naredita nekaj, kar je čista esenca življenja. On, pred seboj poriva otroški voziček, se z neskončno nežnostjo in ljubeznijo nagne proti svojemu potomcu in mu s čudovitim nasmehom nekaj začeblija. Dete zasuka glavo in obraz mu preleti izraz čiste sreče. Točno v tem trenutku jima pride nasproti mlada dama, hodi pokončno. Nenavadnega videza je, privlačna in deluje neodvisna. Ravno takrat, ko se mladi očka za sekundo zadrži in nagne nad otroka, z lahkotno gesto roke vrže dolge črne lase z oči in se nasmehne neki svoji notranji misli, sončni žarek jo zaslepi, da skoraj zamiži. Na sproščenem obrazu pa ji cveti najlepši nasmeh. In trenutek mine. Vse je tako kot prej. Plačam zapitek in grem domov. Življenje gre dalje kot da se ni nič zgodilo.

Vtisi s postaje so nastali za posebno poletno številko Kraljev ulice, v letu 2018.